TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 26 / CEF / 16.09.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\CEF\26CEF\

Fitxer 26CEF1

XV legislatura · sisè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Economia i Finances

Sessió 26, dimecres 16 de setembre de 2026

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Presidència de l'I. Sr. Guillem Mateo Sellas

Sessió 26 de la CEF

La sessió de la Comissió d'Economia i Finances (CEF) s'obre a ****. Presideix Guillem Mateo Sellas, acompanyat del vicepresident, Joan Canadell i Bruguera, i de la secretària, Lluïsa Llop Fernàndez. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents Ivana Martínez Valverde, Susana Martínez Heredia, Jordi Riba Colom i Guillem Sánchez Prat, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Toni Castellà i Clavé, Jordi Munell i Garcia i M. Àngels Planas i Crous, pel G. P. de Junts; Joan Ignasi Elena Garcia i Albert Salvadó Fernàndez, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Míriam Casanova Domènech i Juan Fernández Benítez, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Javier Ramírez Gutiérrez, pel G. P. de VOX en Cataluña; David Cid Colomer, pel G. P. Comuns; Laura Fernández Vega, pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i Sílvia Orriols Serra, pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del director de la Barcelona Graduate School of Economics, davant la Comissió d'Economia i Finances per a informar sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana (tram. 357-00715/15).

2. Compareixença del president de Femcat, davant la Comissió d'Economia i Finances per a informar sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre l'informe "Catalunya 2044" (tram. 357-00710/15).

3. Compareixença de Jordi Gual Solé, catedràtic del Departament d'Economia de la IESE Business School, davant la Comissió d'Economia i Finances per a informar sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana (tram. 357-00791/15).

El president

Bona tarda a tothom. Iniciem aquesta sessió de la Comissió d'Economia i Finances del Parlament de Catalunya.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Compareixences

357-00715/15, 357-00710/15 i 357-00791/15

Com molt bé tots tindran l'ordre del dia i sabran, els diferents grups, avui tenim una compareixença amb tres convidats, que la farem de forma conjunta. Tenim el director de la Barcelona Graduate School of Economics, el senyor Joan Monràs, molt bé, el senyor Jordi Gual, que treballa al Departament d'Economia de l'IESE Business School i el senyor Tatxo Benet, president de Femcat.

En aquest sentit, doncs comunicar-los que farem l'ordre que ve sent habitual. Un cop hagin fet la seva primera intervenció, que tindran quinze minuts cadascun d'ells, serem flexibles. I després cada un dels grups tindrà sis minuts, que també serem flexibles, per, finalment, acabar amb una última intervenció cloenda de cadascun dels compareixents per deu minuts més.

En aquest sentit, agrair, com ja he fet en privat, davant de tota la comissió, als compareixents el fet d'avui que tinguin la deferència de venir avui al Parlament de Catalunya i compartir aquesta estona i els seus coneixements amb nosaltres, que

sempre és un plaer poder comptar amb gent de primer nivell en el Parlament de Catalunya.

I, sense més, doncs, ja els donaria la paraula. I començaríem, doncs tal com està previst a l'ordre del dia, amb el senyor Joan Monràs, si li sembla bé. Sí? Doncs té la paraula.

Joan Monràs (director de Barcelona Graduate School of Economics)

Hola. Bé, en primer lloc, gràcies per la invitació, és un plaer estar aquí.

M'heu demanat una intervenció sobre les perspectives econòmiques de futur de Catalunya i, en especial, sobre les amenaces, reptes i oportunitats pel futur de l'economia catalana. Intentaré respondre aquest tema molt general, però, a la vegada que soc director de la Barcelona School of Economics, també sóc investigador i catedràtic d'economia a la Pompeu Fabra. Per tant, parlaré més de la meva recerca, lligant-la amb aspectes relacionats amb Catalunya.

La meva recerca, diguem-ne, ho faig perquè se centra en immigració i en habitatge, dos temes que em sembla que entren de ple en el paraigües d'amenaces, reptes i oportunitats de futur per a l'economia catalana.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Per començar, volia compartir unes breus dades sobre l'economia catalana, una perspectiva dels últims vint, vint-i-cinc anys. Òbviament, no puc entrar en detall en totes les dades possibles que podem tenir per a Catalunya, però sí que ens pot, com a mínim, centrar en el debat que faré a continuació.

Les primeres dades que volia compartir amb tots vosaltres són, simplement, mapes de quins són els municipis que han crescut més ràpid a Catalunya.

Aquest gràfic mostra, amb colors més vermells, creixements poblacionals més forts relatius al creixement mig que ha experimentat Catalunya.

I comencem a veure una cosa que s'anirà repetint, que és que el creixement poblacional, sobretot, es dona de manera molt forta a la corona de l'àrea metropolitana. Veiem que Barcelona creix, l'àrea metropolitana de Barcelona creix,

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

però, sobretot, tot el que està al voltant de Barcelona és el que sembla que en els últims vint, vint-i-cinc anys ha crescut de manera més clara, mentre que moltes altres parts de l'interior sembla que han crescut molt menys.

Quines característiques tenen aquests municipis? El següent gràfic que els mostro és quins municipis tenen la població més envellida. I veiem una mica que és el mirall del que ens estava ensenyant el gràfic anterior, el mapa anterior. Veiem que la població està envellida en les comarques d'interior i que, en canvi, la gent jove es concentra a Barcelona, però no només a Barcelona, sinó a l'àrea metropolitana de Barcelona i no només a l'àrea metropolitana de Barcelona, sinó a una corona una mica més àmplia que, de fet, arriba fins a Tarragona i fins a Girona.

El tercer aspecte que volia compartir aquí és una mica intentar entendre d'on ha vingut aquest creixement, com a mínim poblacional. I el que mostra el següent gràfic és com ha contribuït la immigració en aquest creixement que està mostrant.

I aquí repeteix una mica els mateixos *patterns*, però amb algun matís.

Veiem que la zona més vermella, diguem-ne, no és la corona al voltant de Barcelona, sinó que és Barcelona, Barcelona ciutat i Barcelona àrea metropolitana, però molt concentrat al voltant de Barcelona. Això està relacionat també amb la recerca que faig. La immigració és, fonamentalment, un fenomen urbà, ho veiem aquí a Catalunya també, podem entrar en més detall en el futur.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

El següent mapa que tenia preparat és intentar relacionar si hi ha algun tipus de creixement de diferents tipus de treballadors. I aquí el que veiem és que els llocs on ha augmentat la població són també els llocs on ha augmentat la població amb estudis universitaris, cosa que també serà rellevant per les reflexions que després compartiré.

Finalment, ja per acabar amb les dades, aquest creixement ha estat, sobretot, intens amb gent o treballadors que estan en el sector serveis. Les dades són poc, diguem-ne, el sector serveis és òbviament molt ampli, engloba moltíssims sectors diferents, però, com a mínim, sí que veiem que un seguit de fets estan ocorrent sempre en els mateixos llocs. És a dir, creixement poblacional, en bona part relacionat amb la immigració, en bona part concentrat a Barcelona, en bona part concentrat, no només a Barcelona, sinó al voltant de l'àrea metropolitana.

Per tant això, els últims deu minuts d'intervenció era, simplement, fer algunes reflexions, i fer algunes reflexions amb els temes dels que crec que puc parlar, tant per experiència professional com pels meus temes d'investigació. I aquests són immigració, habitatge, parlaré d'universitats també, perquè crec que és rellevant en aquest context, i acabaré amb unes reflexions que una mica la pregunta és què volem, no? I això ja, diguem-ne, no és a mi que em toca decidir, sinó entre tots que ens toca decidir.

De la immigració, òbviament, és un dels fenòmens més importants que estem experimentant i, pel que segueixo, ocupa molt del debat públic.

Parlaré només de tres coses. La primera, quan parlem d'immigració, una de les coses que se sol comentar és quins són els impactes de la immigració en el mercat laboral. Aquí la manera de pensar-hi és..., el que s'acostuma a discutir és quins són els efectes de la immigració en el mercat laboral. És veritat que baixa els salaris, és veritat que baixa els salaris d'alguns, és veritat que baixa els salaris de tots els treballadors. Com pensar-hi? I, de fet, és una pregunta que a mi em sorprèn una mica, perquè..., i ho posaré amb una analogia. Si tinguéssim un bar i de sobte arriben moltes màquines de cafè, el primer que ens vindria al cap seria la capacitat de fer més cafès, i no estaríem parlant tant de la competició que hi ha amb altres màquines de cafè.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Per tant, diguem-ne, és obvi que un dels efectes de primer ordre associat a la immigració és creixement, creixement econòmic, creixement, simplement, del PIB. És necessàriament això el que volem? Òbviament, el creixement del PIB pot ser bo en termes de deute o pot ser bo en termes d'altres variables econòmiques, però també és cert que ens acostuma a preocupar més el PIB per càpita que no pas el PIB total d'una economia.

I aquí és on, diguem-ne, comencen a haver-hi diversos...

Fitxer 2

...matisos. El primer a tenir en compte és quin tipus d'immigració. Un dels efectes potser més importants a tenir en compte és l'efecte composició. Òbviament, si venen

immigrants que produeixen molt, només pel fet, si res més canvia, només pel fet que vinguin immigrants que produeixen molt, el PIB per càpita augmentarà. I, segurament, aquest efecte composició és dels més importants associats a la immigració, potser no dels principals a l'hora de tenir un debat públic.

El segon és pensar sobre quin és l'efecte en el mercat laboral. I aquí, jo crec que, com dèiem a l'exemple del cafè, el primer que passa és que permet a les empreses créixer, permet a l'economia créixer. Moltes vegades això reflecteix que, gràcies a la immigració, hi ha una baixada de costos, una baixada de costos sobretot de segons quins treballadors i que, per tant, en el mercat laboral, tot i que, òbviament, l'economia creix, hi ha possiblement treballadors que surtin guanyant i treballadors que surtin perdent. Per tant, jo crec que també és convenient entendre que hi ha aquests efectes heterogenis de la immigració en el mercat laboral.

Un altre tema que sol sortir en el debat públic és immigració i fiscalitat. Aquí simplement parlaré de les grans forces que crec que s'han de tenir en compte. La despesa pública principal és educació, sanitat i pensions. Una característica comú a la immigració en molts països és que són relativament joves, tendeixen a ser gent que arriba amb vint anys i es concentren en la franja d'edat vint a cinquanta anys. Això és perquè arriben, com deia, passats els vint.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

I una proporció dels immigrants tornen als seus països d'origen. Hi ha molta diversitat en quants immigrants tornen al seu país d'origen en els diferents episodis que hi ha hagut al llarg del darrer segle. Hi ha taxes de retorn molt altes, com a Estats Units a principis del segle XX, taxes de retorn molt poc importants en altres casos.

Per què importa això? Perquè, òbviament, si la despesa pública principal es concentra en gent jove i gent gran, com canvia la composició demogràfica la immigració serà molt important. Si la immigració es concentra en edats de vint a cinquanta, serà, segurament, una força positiva.

No és l'única força. Hi ha àmplia evidència que els salaris i la integració dels immigrants en els països d'acollida és complicada. Això vol dir que estan a la part baixa de la distribució econòmica i, per tant, és una força que fa que no siguin grans contribuïdors a la fiscalitat dels països. Els millors estudis que tenim sobre el tema és, més o menys, una cosa compensa l'altra.

La tercera cosa que volia comentar sobre la immigració, i que crec que val molt la pena tenir en compte i que s'engloba molt clarament dins dels reptes, dins de la paraula reptes, del que m'havien demanat, és les possibles congestions. Ho faré amb exemples molt fàcils. Si tenim una ciutat amb un hospital i doblem la població d'aquesta ciutat, òbviament l'hospital es reparteix pel doble de població. Per tant, és un lloc on pot haver-hi congestió.

L'altre exemple clàssic és, si doblem la població d'una ciutat i no fem res amb la quantitat d'habitatges que hi ha, òbviament hi haurà congestió, que es manifestarà amb pisos més petits, gent vivint en habitacions, fins i tot amb gent vivint en els carrers, cosa que, òbviament, estem veient avui en dia.

Vol dir això que sigui, necessàriament, una conseqüència de la immigració? Bé, és una barreja de tenir immigració i no adequar o no dimensionar parts de l'economia que puguin ser subjectes a aquestes congestions.

Això em porta a parlar d'habitatge. Òbviament, per parlar d'habitatge jo crec que el més important és tenir en compte demanda i oferta, i el que crec que val la pena tenir molt en compte és com ha evolucionat la demanda d'habitatge en els últims vint o vint-i-cinc. I tant a Catalunya com a molts altres llocs l'activitat econòmica i, per tant, la demanda d'habitatge s'ha concentrat molt a les grans ciutats. És un fenomen global, global en els països desenvolupats, i és una cosa que també estem experimentant aquí.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

A més a més, diferents formes de treball, més flexible, fa que aquest moviment de l'activitat econòmica cap a grans ciutats més la flexibilitat en el treball ens pugui explicar com és que Barcelona, que té límits amb l'expansió d'habitatge, i tot l'entorn de Barcelona siguin allà on es concentren tant les crescudes de preus com les crescudes poblacionals que hem vist en les dades.

Donada aquesta situació, òbviament, una pregunta que em sembla que ha d'estar sobre la taula és com fer créixer l'oferta, i aquí apuntaria a tres idees. La primera és, òbviament, l'oferta en llocs on hi ha molta demanda com Barcelona és, pot créixer cap amunt.

La segona és, l'oferta pot créixer també gràcies a bones comunicacions de Barcelona amb altres parts del territori català.

I la tercera és, l'oferta pot créixer si aquells que tenen pisos i volen posar-los en lloguer, si aquells que poden construir tenen més facilitats en fer-ho.

Òbviament, si això són facilitats que es donen des de l'Administració o des d'on sigui, aquest augment de l'oferta no es veurà traduït, necessàriament, tant en pujades de preu. Són simplement coses a tenir en compte que crec que resumeixen una mica les idees que pugui tenir, com a mínim, sobre el mercat de l'habitatge i que s'ajusten a l'evidència de la recerca que faig en el meu dia a dia.

El tercer tema que volia comentar és les universitats, i aquí em poso directament el barret de Barcelona School of Economics i de Pompeu Fabra. Generalment, es veuen les universitats com un motor d'innovació i de creixement econòmic. I la justificació perquè hi hagi universitats públiques és que moltes vegades creen externalitats positives i que, per tant, ajudar a la universitat pública i a la universitat pública de qualitat és especialment important per tots els aspectes relacionats amb fomentar la innovació, la innovació en molts sectors diferents, des de les telecomunicacions, des de la consultoria, des de tot allò que ens pugui venir al cap.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

És una visió que comparteixo plenament. El Philippe Aghion va insistir en aquest tema, el Premi Nobel de l'any passat, en la visita que va fer a Barcelona fa alguns mesos.

M'agradaria també compartir una segona reflexió, i és que la universitat crec que també és un lloc on gent de diferents *backgrounds*, immigrants, no immigrants, de recursos més alts, més baixos, es troba. Cada cop passa menys que gent de diferents *backgrounds* es trobi en llocs comuns i la universitat pública, si és de qualitat, pot ser un d'aquests llocs.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Per què de qualitat? I acabo en breu.

Per què de qualitat? Perquè, sinó, pot passar que aquells fills de famílies més acomodades, en comptes d'estudiar la pública, vagin a la privada i, per tant, es trenca el trobar-se en espais comuns.

Per acabar, jo crec que la reflexió més genèrica és, què volem? Volem una Barcelona com la que ja hem viscut, una Barcelona com l'actual, però amb preus

alts si la demanda segueix? Una Barcelona com al passat, més petita i més local? Una Barcelona medieval, que també vam tenir en algun moment? O volem una ciutat més gran, més integrada amb moltes altres parts del territori, com puguin ser els exemples de Nova York o de San Francisco, on gran part d'aquest creixement ha estat amb immigració, amb immigració interna i immigració internacional? O volem una Barcelona com Tòquio, que seria un exemple de creixement proporcional, però, en aquest cas, únicament intern, no amb immigració internacional per circumstàncies històriques.

Òbviament, diguem-ne, jo puc tenir la meva opinió, però jo crec que és el debat que ens podem formular, tenint en compte, òbviament, que els mercats laborals, els mercats de l'habitatge funcionen com funcionen i que això no ho podem canviar.

El president

Doncs, moltes gràcies, senyor Monràs. I ara li passaríem la paraula al senyor Jordi Gual.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Jordi Gual Solé (catedràtic del Departament d'Economia de la IESE Business School)

Bona tarda. En primer lloc, moltes gràcies per la invitació a participar en aquesta comissió per tractar el tema del futur de l'economia catalana.

Com que ho vaig saber fa pocs dies, no he tingut temps de fer una anàlisi aprofundit, i el que he fet ha estat recuperar una ponència que vaig fer als Pirineus, a la trobada dels Pirineus, el 2021, a l'octubre. M'ha semblat oportú, perquè en aquella ponència, en aquella ocasió, ens demanaven si estava perdent posicions i impuls l'economia catalana. D'això fa cinc anys, eh? Els que preparaven aquell esdeveniment eren molt moderats, i ho van plantejar així, però, en el fons, el que estaven plantejant-se és si l'economia catalana estava en decadència.

El que vaig dir llavors, i ho repeteixo avui, i ja han passat cinc anys, és que saber si una economia està en decadència és molt difícil. És molt difícil, de la mateixa manera que, com deia Hemingway a una de les seves més famoses novel·les, *The Sun Also Rises*, li pregunta un personatge de la novel·la amb l'altre, diu: «Escolta, com és que t'has arruïnat?» I diu: «De dues maneres. La primera, gradualment, i després, de

sobte.» Doncs amb la decadència passa el mateix. És un procés gradual de pèrdua de pistonada que, quan te n'adones, estàs fora de les lligues principals i has perdut test econòmic i potència.

També és difícil perquè els fets són els fets i els fets són inqüestionables, però en l'era que ens ha tocat viure, amb les xarxes socials, amb l'era de la post-veritat, hi ha moltes narratives i moltes històries sobre uns mateixos fets que es poden explicar.

M'agradaria començar pels fets, tal com jo els veig, explicar quines narratives hi ha i quina és la que jo em crec més, no? Els fets no han canviat gaire de fa cinc anys, he pogut actualitzar un parell de coses de pressa i corrents aquest matí.

L'indicador habitual és el PIB per càpita. El PIB per càpita en relació a la Unió Europea, quan jo vaig fer aquella ponència havia caigut de l'any 2000 a l'any 2019. Estem igual que fa cinc anys. Per tant, el PIB per càpita en productivitat, hi ha hagut últimament informes significatius que ho han corroborat llavors. I ara hem perdut en relació a la mitjana de la Unió Europea.

Com que es pot argumentar que el PIB per càpita no és una bona mesura del benestar, que hi ha indicadors addicionals en temes de salut, temes d'educació, temes de cohesió, vaig recórrer, llavors, als indicadors de compatibilitat regional que elaborava la Comissió Europea. I vaig comparar els del 2002 fins al 2019, no, 2000, 2013, 2016, 2019, quatre indicadors. I es veia que Catalunya tirava enrere, especialment respecte als quatre motors d'Europa. No sé si recordareu de fa anys que hi havia aquelles quatre regions de referència: Llombardia, Roine-Alps, Stuttgart, Baden-Württemberg, vaja, i Catalunya, no? I el nostre comportament era similar al d'algunes regions italianes que tiraven enrere.

Ahir vaig estar mirant a veure si hi havia un indicador de compatibilitat regional més actualitzat. Se n'ha fet un amb dades del 22, publicat el 23, però per culpa del Brexit i per altres raons no és del tot comparable. Sembla que podem haver millorat una mica els últims tres anys, però si mires el conjunt dels vint-i-cinc anys, des del 2000 fins al 22-23, clarament, hem perdut pistonada.

Per tant, jo, la conclusió, és que en termes relatius el país no és el que era, d'acord? Llavors, tots sabem quina ha estat l'evolució política d'aquests últims vint-i-cinc anys i les narratives que hi ha sobre per què ha passat el que ha passat.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Una primera narrativa són les circumstàncies alienes a Catalunya. Alienes en el sentit que poden tenir a veure amb les polítiques que en gran mesura ens influencien de l'Estat espanyol, polítiques macroeconòmiques, polítiques de mercat laboral, que són les que, en definitiva, hem de portar a terme al nostre país perquè no són competències delegades i ens afecta el dèficit públic general i els tipus d'interès que venen d'Europa...

Fitxer 3

...però que estan complementats pel que pugui passar en els pressupostos espanyols, no? Per tant, és un factor extern.

Un altre factor extern, que no cal que elabori en aquesta seu parlamentària, és tota la discussió del dèficit d'inversions i el dèficit fiscal, que podria ser un altre element explicatiu.

Un tercer element seria que des que es va formar l'euro i vam passar-ne a formar part, els factors fonamentals de concentració geogràfica de l'activitat al voltant de determinades àrees metropolitanes d'Europa s'han enfortit. Per tant, la Île de France, la zona de la Banana, que inclou el nord d'Itàlia, la part del Ruhr, França, Madrid, no?, i que això hagi perjudicat aquelles àrees metropolitanes que no estan en la mateixa lliga en la competència internacional per l'atracció de talent. No sé si l'amic Monràs que coneix aquesta recerca, potser podrà afegir alguna cosa, però és un dels factors de fons que podria haver contribuït a això.

I després hi ha un quart factor, que és el que jo vull emfatitzar avui, que són les polítiques pròpies que hem adoptat dins del país amb les nostres competències. No sé si és una narrativa més o menys forta o no sé si és un factor més o menys important que els altres, però, sens dubte, amb els condicionants externs que tinguem, siguin els que siguin, podem adoptar polítiques bones o polítiques dolentes. I, per tant, un element central és que, potser, les polítiques que hem adoptat no són les millors.

Quan vaig fer aquella intervenció, vaig posar un reguitzell de decisions que, per mi, eren equivocades en temes tan diversos en els quals no podrem entrar avui, com

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

els lloguers, el turisme, l'aeroport, les energies renovables, la formació professional o la fiscalitat de les empreses familiars. Això ho deia l'any 21, ho podria repetir ara, i hi afegiria Rodalies, l'absència de política migratòria, la política d'habitatge, que ha comentat en Joan Monràs, i la política educativa, que, quan ja he dit la formació professional, ja va lligat, no?

Jo crec que hem tingut polítiques equivocades perquè, essencialment, a la societat catalana no ha existit un diagnòstic compartit del que entenem per prosperitat. Jo crec que els catalans, a part de la inestabilitat parlamentària i de la fragmentació política, que, sens dubte, fan difícil l'acord, tampoc crec que tinguem un consens sobre el que convé al país. I això fa difícil que es prenguin decisions de política econòmica encertades. A vegades, les decisions són ben intencionades, però poden portar conseqüències adverses.

Això ho hem viscut, per exemple, amb tota la polèmica sobre el creixement de l'economia i la protecció medioambiental. És veritat que, per determinats nivells de mesures de protecció ambiental, hi ha una relació positiva entre la protecció ambiental i el creixement. Però també és veritat que, si ens passem de voltes amb les mesures de protecció del medi ambient, podem ofegar el creixement de l'economia.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Un segon àmbit, en el qual això també és així, és l'àmbit de la redistribució de la renda. La societat catalana ha desitjat uns nivells de redistribució de la renda. L'equilibri i la cohesió social afavoreixen el creixement, però, per determinats nivells de redistribució de la renda i de pressió impositiva, pot acabar succeint el contrari i que la pressió impositiva ofegui el creixement econòmic.

I el mateix passa en relació a la presència del sector públic a la nostra economia, que també és necessària i afavoreix el creixement, proporcionant un estat del benestar i una salut pública i una educació que és positiva pel creixement de la productivitat, però que en determinades circumstàncies pot tenir una presència excessiva a la nostra societat, ofegar l'activitat privada i dificultar la generació de la riquesa i la generació de nou producte interior brut, que, al final, servirà per prendre mesures, ja sigui de protecció ambiental, ja sigui de redistribució o de millora del benestar.

Crec que aquesta dificultat que tenim, i ho deia el 2021 i ho repetiré avui, i ho sento perquè crec que no ha canviat, crec que aquesta dificultat en compartir una idea semblant del que és la prosperitat té a veure també amb els valors que tenen els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Els valors generals, però molt específicament els valors, les creences, en relació a l'activitat econòmica.

I en aquest sentit, en el 2021, quan vaig fer aquella ponència, que la vaig preparar a fons, vaig mirar l'enquesta de valors socials del... Es diu...? CEO, no? Em sembla? CEO. I ara, el que vaig fer ahir, va dir, escolta, potser n'hi ha hagut una nova, d'enquesta. Efectivament, hi ha la del 23, i vaig mirar. Una de les preguntes han deixat de fer-la, és una llàstima, però les altres les han fet.

I jo destacava, i els repetiré avui, cinc preguntes que es feien en aquella enquesta, els resultats de les quals fan pensar que el conjunt de la ciutadania no dona prou importància, crec jo, a determinats elements que fan que un país prosperi, creixi i mantingui adequats nivells de redistribució de la renda i de protecció ambiental.

La primera pregunta que hi vull fer referència, que no l'han repetida a l'enquesta d'aquest any, és, si vostè, l'enquestat, creu que ha d'incrementar la propietat estatal de les empreses o ha d'incrementar la propietat privada de les empreses. L'any 2000, a l'enquesta, a l'anterior enquesta, bé, doncs la majoria pensava que hi havia d'haver-hi un major paper de les propietats estatals de les empreses. No sé per què no han tornat a preguntar aquesta pregunta, perquè seria interessant veure si hi ha hagut una evolució en aquest sentit.

Efectivament, jo crec que si la societat pensa que hi ha d'haver més paper estatal, jo no crec que aquest sigui el camí per progressar, per generar més benestar per al conjunt de la ciutadania.

La segona pregunta encara era més punyent. Deia, el Govern hauria d'assumir més responsabilitat en proporcionar un mitjà de vida a tothom. I l'alternativa, cadascú hauria d'assumir personalment, individualment, més responsabilitat per aconseguir el seu propi mitjà de vida. La majoria de la població catalana s'inclinava per la primera alternativa, que sigui el Govern que s'ocupi d'aquestes qüestions.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

El 2023 ha millorat marginalment, però continuem estant en aquesta situació. Jo no hi veig aquí factors de base que ens ajudin a ser optimistes sobre el futur de la nostra economia.

La tercera pregunta, i me'n queden dos, i em queda mig minut, parlava de la competència i del paper de la competència a la nostra economia. Aquí les respostes eren millors, eh? Hi havia més gent que pensava que la competència és bona i que ajuda a desenvolupar noves idees. Aquesta que sortia millor l'any darrer que es va fer això, a l'última enquesta ha empitjorat, mira per on. Però seria un valor que a mi m'agradaria que se li donés importància perquè crec que en té per generar progrés en un sistema com el nostre d'economia de mercat.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Voy, voy.

Després, la gran pregunta. A la llarga, li pregunten a la gent, esforçar-se en el treball acostuma a conduir una vida millor o, per contra, esforçar-se en el treball no porta a l'èxit perquè això depèn més de la sort i els contactes? Els catalans contestaven a favor de la primera alternativa i això em donava una mica d'esperança, però en els últims tres o quatre anys, coi, hem tirat enrere d'això.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

I l'última, que és molt important, i aquí sortíem bé i hem empitjorat, és la que preguntava, la gent només pot enriquir-se a costa dels altres. Per sort els catalans eren més partidaris de l'altra part de la pregunta que diu, la riquesa pot créixer de manera que hi hagi bastant per a tothom. Aquí sortíem positius, però hem tirat enrere en els últims tres o quatre anys.

Bé, i amb això, passant-me un minut, que tampoc és gaire, m'agradaria donar per acabada la meva intervenció. I encantat de rebre les preguntes que, diputats i diputades, considereu oportunes.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Gual. I ara seria el torn de paraula pel senyor Tatxo Benet.

Tatxo Benet (president de Femcat)

Bona tarda a tothom. Moltes gràcies per convidar-me. Després de la intervenció del Jordi Gual, la veritat és que em podria aixecar i marxar tranquil·lament perquè ha dit, a més, que és gairebé de Lleida...

Jordi Gual Solé (catedràtic del Departament d'Economia de la IESE Business School)

Sóc de Lleida!

Tatxo Benet (president de Femcat)

Bé, sí, però vas marxar molt jove.

Jordi Gual Solé (catedràtic del Departament d'Economia de la IESE Business School)

Vaig marxar jove, però soc de Lleida.

Tatxo Benet (president de FemCat)

I estic d'acord amb, pràcticament, tot el que diu, amb algun petit matís com sempre passa en aquesta vida, no? Que no tots poden coincidir al cent per cent.

Ens heu demanat a nosaltres, específicament, no sé si a la resta de ponents també, que parléssim a Femcat de, perquè jo estic aquí com a representant de Femcat de la Catalunya del 2044.

Justament, perquè el fòrum que vam fer fa dos anys, que, per cert, us convido al fòrum d'aquest any, que es farà el 10 de novembre al Palau de la Música, el catorzè Fòrum Femcat, que es dirà «Complicitat, Coratge, Compromís, Catalunya». Doncs amb el fòrum de fa dos anys, perquè el fem cada dos anys, justament vam parlar de la Catalunya del 2044.

(Veus de fons.) Bé, jo tinc una veu bastant potent, eh?

I el primer que volíem dir és que nosaltres, amb la reflexió que vam fer, és que el 2044 no està tan lluny ni molt menys, perquè un pot pensar, ostres, el 2044, bé, escolta, ja ho veurem aquí quan arribarem, no? Els nens que avui comencen a l'escola entraran al mercat laboral, a l'any 2044, aproximadament. Els joves que avui surten de les universitats, a l'any 2044, dirigiran empreses, hospitals, centres de

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

recerca i administracions. I bona part de les infraestructures, les empreses i les institucions que tindrem llavors són les que estem decidint ara.

És el que l'altre dia em preguntaven, a Femcat ens agrada molt pensar en el llarg termini, però és que el llarg termini comença avui. Perquè si el llarg termini només el veiem a llarg termini no serveix de res, sempre és llarg termini, sempre passa un any més. Per tant, quan parlem de la Catalunya del 2044, en realitat parlem de les decisions del 2026, de les decisions que prenguem ara.

Femcat fa vint anys que existeix. Som empresaris que creiem que, a més de fer créixer les nostres empreses, tenim una responsabilitat amb el país. No venim aquí, no anem a Femcat a demanar res per nosaltres mateixos, sinó que hi anem o venim aquí, justament, perquè creiem que és bo explicar el que nosaltres pensem que està en joc i, sobretot, què estem disposats a fer.

Perquè tenim una premissa, que ho han dit tots dos companys de taula, i és que tenim un país que creix, però tenim un país que no prospera, creix però no prospera.

Fa dos anys vam dedicar el nostre fòrum, com deia, a preguntar-nos quin país volíem deixar com a llegat i vam arribar a una conclusió: Catalunya té actius extraordinaris, però també problemes estructurals que no podem continuar ajornant.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta primavera l'Informe Fènix, elaborat per un grup d'economistes de primer nivell, ens ha posat davant d'una realitat que ens hauria d'inquietar a tots: Catalunya creix, però els catalans no prosperem al mateix ritme.

Hem augmentat el PIB, com es deia aquí, hem augmentat la població, hem creat ocupació, però no hem fet créixer prou la productivitat ni el valor afegit per persona. L'any 2000, el nostre PIB per càpita era sis punts per sobre de la mitjana europea, avui n'és sis punts per sota. En una generació hem perdut dotze punts respecte d'Europa. I aquesta jo crec que és la dada que resumeix tot, perquè el 2044 tranquil·lament podem haver perdut uns altres dotze punts respecte a Europa.

Un país no es pot mesurar el seu èxit només preguntant-se quant creix.

Fitxer 4

S'ha de preguntar com creix i qui se'n beneficia d'aquest creixement.

Podem tenir més habitants, més turistes, més ocupació, més PIB i, alhora, tenir més ciutadans amb dificultats per accedir a un habitatge, salaris que no avancen, serveis públics sotmesos a una pressió creixent. I vull ser molt clar, el problema no són les persones que arriben, el problema no són els immigrants, l'Informe Fènix no culpava ni assenyalava els immigrants, el problema és un model que genera massa llocs de treball de poc valor afegit, aquest és el real problema. I les víctimes, les primeres víctimes en són els mateixos immigrants, que arriben aquí amb un treball, amb un sou per sota del que és acceptable.

Per això la primera gran pregunta sobre la Catalunya del 2044 és aquesta: volem ser només un país més gran o volem ser un país més pròsper? Des de Femcat ho tenim clar, volem créixer, però volem créixer millor i ens posem un objectiu concret i mesurable, que la Catalunya del 2044 torni a estar per sobre de la mitjana europea en PIB per càpita i en productivitat. Hi vam ser i podem tornar a ser-hi.

I les receptes per fer-ho, nosaltres ens afegim a totes i cada una de les que proposen la gent de l'Informe Fènix, que, a més a més, són receptes que no tenim ni tan sols l'excusa de dir que no ens les deixen posar des de Madrid perquè són mesures que podem prendre des d'aquí Catalunya, tenim el poder de fer-ho sense que a Madrid ens puguin dir res. Doncs agafant aquestes de l'Informe Fènix, crec que aquest és el camí per aconseguir més prosperitat, no sols més creixement.

Però aquí us proposo sis prioritats. Primera, empreses més grans, amb capacitat de decisió aquí a Catalunya. Vull dir una cosa sobre les empreses i sobre el que parlava ell abans de la redistribució. Aquí hi ha un error de principi, quan parlem de redistribució de la riquesa, tothom pensa de seguida que la forma de redistribuir-la és agafar els impostos d'una gent i passar-los a uns altres, a base d'escoles, d'autopistes... No és veritat, el principal factor de redistribució de la riquesa que hi ha en aquest país són les empreses, perquè les empreses paguen més salaris que impostos.

Per tant, els diners les empreses els redistribueixen a tota la població, aquest és el primer factor de redistribució. Com més empreses tinguem, com més productives siguin, com més grans siguin i com salaris més alts paguin, més serem capaços

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

d'haver redistribuït aquesta riquesa. Perquè, a més a més, hi ha un cercle virtuós, a la que paguem més salaris, tinguem uns salaris més alts, aquests rebedors de salaris també pagaran més impostos i, per tant, l'Estat també estarà millor finançat. Quan estem només pensant que la redistribució és a través dels impostos, el que estem fent és redistribuir la pobresa, no la riquesa.

Catalunya és un país extraordinàriament emprenedor, però també excessivament atomitzat. El noranta-cinc per cent de les nostres empreses tenen menys de deu treballadors. Hem de continuar creant empreses, evidentment, però, sobretot, hem de fer créixer les que ja tenim. I avui, massa sovint, i això ens implica a tots, créixer es penalitza. Quan una empresa supera determinats llindars de treballadors o de facturació, li cauen al damunt tota una sèrie de noves obligacions burocràtiques i de nous costos que fan que molts empresaris decideixin, senzillament, no créixer.

Hem de revisar aquests esglaons perquè créixer sigui un premi i no un càstig. Perquè quan una empresa creix, necessita més treballadors de més valor afegit, necessita més enginyers, més advocats, més tècnics, i tot això redunda en bé de la societat. Per tant, no volem que aquestes empreses es quedin petites per sempre.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Volem empreses catalanes més grans, més internacionalitzades, més tecnològiques i més productives i volem que els seus centres de decisió siguin aquí, tenir activitat econòmica a Catalunya és important, però tenir capacitat de decisió a Catalunya encara ho és més. Un país sense seus acaba executant les decisions que es prenen a altres llocs.

I aquí vull entrar en el part del capital. Un dels problemes que tenen les empreses catalanes és la falta de capital, perquè Catalunya, com que no és un centre de decisió capitalista, com ho és Madrid o com és París o com és Londres, té manca de capital. Gairebé tots els fons d'inversió i tot això se n'han anat cap a Madrid perquè és on tenen les grans empreses a les quals inverteixen. Doncs nosaltres hauríem de legislar perquè, com a mínim, aquells catalans que inverteixen en empreses catalanes tinguin algun benefici, i això ho podem fer.

Nosaltres fèiem una proposta, que era que aquell diner que un català inverteix en una empresa catalana que no sigui immobiliària, que no sigui immobiliària perquè no tensionar més el..., però en una empresa catalana, que aquests diners no li computin

a l'impost de patrimoni. Perquè sinó el que estem fent és que un senyor té uns estalvis, una part d'aquests estalvis se'n van amb impost de patrimoni, aquest senyor amb aquests estalvis compra accions d'empreses americanes, continua la Generalitat cobrant-li un petit impost per patrimoni, però els diners, el que sigui, el mig milió d'euros, els cent mil d'euros, el milió d'euros està a Estats Units, i els que l'estan fent rendir són empreses americanes. Si aquest senyor, en lloc d'invertir allà, inverteix aquí, que, com a mínim, ja que inverteix aquí i fa que l'empresa tingui capital, pugui créixer, pugui utilitzar això, com a mínim que no li cobrin el patrimoni amb aquests diners. O sigui, no estàs demanant que un senyor perquè té diners deixi de pagar impostos, estàs dient que perquè aquests diners els fa rendir a Catalunya, li dones un petit premi.

Segon, el coneixement com a gran infraestructura del país. Tenim universitats, això és cert, i ho he vist en aquests sis mesos que porto a Femcat. És cert, tenim centres de recerca, hospitals, centres tecnològics excel·lents, a nivell mundial. Els centres del BIST fan ciència a nivell mundial. S'acaba d'inaugurar el centre de La Caixa, que serà també una referència. Però encara ens costa massa convertir aquest coneixement en empreses, en productivitat i en salaris. I aquí anem al mateix, la falta de capital, la falta de diners per invertir en I+D de les empreses. Destinem l'1,7 per cent del PIB a recerca i desenvolupament, lluny de la referència europea, que hauria de ser el tres per cent.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Tinc allí el temps i, a més, teniu una forma de dir que un ha d'acabar tan poc discreta que acabaré abans que... *(L'orador riu.)*

El talent. En la Catalunya del 2044, el recurs més escàs, probablement, no serà el capital, serà el talent. Necessitem una FP dual, potent i prestigiosa, necessitem universitats connectades permanentment amb l'evolució de l'economia, necessitem una estratègia de país per retenir el talent que formem nosaltres i atreure el que ens falta països.

A països com el Canadà ho han convertit en una política d'Estat, amb objectius, instruments i una sola porta d'entrada. I aquí ficaré un exemple. El primer ministre canadenc, James Cormey..., que crec que es diu, Cormey..., va fer una gran política, que se'n va a parlar a tot el món, de recuperar o d'obrir la porta a talent canadenc

que volgués tornar al país i que estava als Estats Units i que, per la pressió de Trump, doncs va veure que tenia una oportunitat de fer-lo tornar aquí. El senyor... Tinc per aquí les xifres, el senyor Carney va destinar a aquest programa..., no trobo aquí les xifres exactes, però va destinar a aquest programa uns 1.700 milions de dòlars, en deu anys.

Feta la conversió a Catalunya, són 17 milions d'euros a l'any. És a dir, per 17 milions d'euros a l'any podríem tenir un programa com el de Canadà de recuperació de talent propi que està en aquests moments a fora, no solament per pagar-li el sou, sinó per ficar-li un laboratori, per ficar-li uns ajudants. Amb aquests diners, un talent tan potent com el que tenia Canadà, perquè si comparem la població del Canadà amb la població de Catalunya, amb 17 milions és la comparació exacta.

Infraestructures i energia. Un país que vol competir al món necessita moure persones, mercaderies, energia, dades i coneixement. No podem aspirar a ser una de les regions més dinàmiques d'Europa i acceptar durant dècades colls d'ampolla ferroviaris, energètics o aeroportuaris. Les infraestructures són productivitat.

Tinc la sensació que estic dient coses que tothom ja sap, per tant, me les passaré, o sigui, perquè la cohesió social, la llengua, tothom ho sap perfectament, necessitem que la llengua sigui el gran cohesionador social, però perquè la llengua sigui un gran cohesionador social ens ho hem de creure i no ens ho creiem. Jo ara vinc d'unes jornades que s'han fet aquí a Barcelona, tots eren ponents catalans, les jornades eren en castellà i la meitat dels ponents parlaven en castellà. No ens ho creiem nosaltres mateixos.

No fem complir les lleis. Si jo vaig a cent seixanta per l'autopista, em multaran, però si jo infringeixo la llei de protecció del català, ningú em multarà ni em farà res. No ens importa.

L'altre dia vaig veure un reportatge d'Estònia, de per què a Estònia estaven tan bé amb l'escola. Estònia és un idioma que només el parlen els estonians, com el seu propi nom indica, i és un idioma molt difícil. Ells tenen claríssim que sense l'estonià, Estònia no existiria perquè Rússia els va envair durant un munt de temps. Van fer dues això... Tot és immersió lingüística en estonià. I a la universitat, la universitat és gratuïta si la fas amb estonià. Si no la fas amb estonià has de pagar i a ningú se li

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

ha sortit aixecar-se els pèls, però com és possible, quina discriminació. Escolta, no, si vols que te la fem amb anglès o amb rus, doncs has de pagar perquè costa més diners. Nosaltres la fem amb estonià, que és la nostra llengua.

Si no ens ho creiem nosaltres, això no ens funcionarà, no hi haurà mai cohesió social ni la nostra llengua perviurà.

I sí que hi ha una cosa que volíem dir, que feia una proposta a aquest Parlament, que m'agradaria que la Comissió en prengués nota, i si aquest Parlament fixi uns quants, no molts, uns quants objectius de cara al 2044. I que cada any, en aquestes mateixes dates i en aquesta mateixa cambra, es revisi el compliment amb dades: el PIB per càpita, la productivitat, la inversió en recerca, la inversió executada, l'ús de la llengua.

Tot allò que es mesura es pot millorar, però el que hem de fer és mesurar-ho, mesurar-ho, portar-ho aquí i dir: com estem aquest any en referència a l'any passat? Estem millor o pitjor? Com deia el Reagan, *are we better off*? Estem millor o pitjor? Llavors, podrem prendre decisions. No ens trobarà l'any 2044 dient: «Ostres, mira, el 2026 vam dir que podria ser que estiguéssim pitjor i, efectivament, hi estem.» No ens agafarà desprevinguts, sabem com hi hem arribat.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

I això és, per últim, la proposta que volia fer al Parlament de fixar aquests objectius i anar-los mesurant cada any perquè el Parlament vagi sent conscient de com anem avançant any a any en els aspectes més importants en què es refereix el nostre país, Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Benet. Abans de passar la paraula als diferents grups parlamentaris, demanaria si hi ha alguna substitució dels mateixos grups.

Susana Martínez Heredia

Sí, president. El diputat Alberto Bondesio en substitució de Jordi Riba.

El president

Molt bé, moltes gràcies. No havent més substitucions, doncs procediríem ja amb el torn de paraula dels diferents grups. Començaríem pel Grup de Junts per Catalunya i té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. En nom del meu grup parlamentari, primer de tot agrair-los als tres compareixents. I tenim limitació de temps, per tant, aniré una mica directament al gra. Els faré algunes preguntes, no tinc temps de fer reflexions, donaria per molt el que ens han reflexionat, però jo he trobat molt estimulant, diguem-ne, la reflexió que ens feia el doctor Gual, lligada amb l'última reflexió del senyor Benet, eh? És a dir, el problema que tenim també en termes parlamentaris és que, probablement, representem a la societat que evoluciona amb els valors que vostè estava definint.

I l'altre *handicap* que tenim en la política massa vegades és prendre decisions en funció de què el teu resultat serà electoral i prendre decisions amb transcendència de país són decisions d'aquelles que el rendiment és a deu i quinze anys.

I aquesta és una reflexió de maduresa que m'he fet més d'una vegada en aquest Parlament i que crec que massa vegades no estem a l'alçada, més enllà dels tòpics en els quals nosaltres, a vegades, ens distanciem massa del que pot ser, deixeu-m'ho dir així, una aproximació científica a prendre una decisió, més enllà del tòpic suposat...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Fitxer 5

...o del que li pot rendir a algú en termes de populisme.

Però, en qualsevol dels casos, faria diferents aproximacions. La primera, el doctor Monràs... És a dir, en el repte de la immigració i com l'ha plantejat, i algunes reflexions també ha fet el senyor Benet, és a dir, al final la diagnosi crec que la tenim bastant compartida. I la pregunta: és possible, en termes de Catalunya, gestionar una realitat sense tenir la capacitat de decisió sobre aquesta realitat? És a dir, és possible gestionar els fluxos d'immigració sense tenir la capacitat a decidir, diguem-ne, quin és el flux si tenim unes polítiques actives de contracte amb origen, si definim la cultura i llengua com a requisits en funció d'una evolució de la integració? És a dir,

és possible gestionar aquesta realitat en l'impacte econòmic si no tens capacitat de decisió?

I, dos, una cosa que sempre m'ha semblat curiosa, i estic preguntant a economistes. És a dir, és una variable que no té importància o ningú estem parlant de l'impacte que té el que Catalunya en aquests moments sigui, a nivell del món, empatada amb Corea del Sud, el país amb més baixa natalitat –amb més baixa natalitat? I per tant, si té sentit o no fer polítiques actives. Al nord d'Europa ho han intentat, no és evident, però som el pitjor d'Europa, en aquest sentit. I, per tant, com es conjuga una cosa i l'altra?

A partir d'aquí, vaig a algunes reflexions, que els hi faig als tres, eh? Un dels reptes, i n'han parlat, eh?, però crec que un dels reptes més importants que tenim que no som capaços d'encaixar és, en aquella realitat que també tots compartim que creixement de PIB no vol dir prosperitat i, per tant, això ja és estable en l'última dècada, tenim una realitat en el país que en l'última..., no, en els últims vint anys quasi diré, però en els últims deu es manté i és molt difícil i és una cosa estranya que es pugui mantenir, que és el nivell de producció científica de frontera. Tenim unes bones universitats, tenim uns bons centres de recerca, tenim un model diferenciat i que ha estat sostingudament amb el temps, fins i tot amb crisis financeres pel mig, seguim sent el pol de coneixement, de generació de coneixement de frontera. No és proporcional ni al país, ni al nombre d'habitants ni a la capacitat, ni al model econòmic que tenim.

Per tant, això ens hauria de donar un avantatge a l'hora de transitar cap a un model que tingui més competitivitat amb valor afegit. La pregunta és, on tenim la barrera? Per què no som capaços...? Sí, més o menys creixem amb *startups*, però no som capaços dels escalats. Hi ha molts factors, però pregunto, és possible fer aquest salt sense tindre un mercat financer alternatiu al bancari? És possible sense, diguem-ne, tenir escalat d'empreses?

Això ho relaciono amb el que deia també el senyor Benet, és a dir, sí, necessitem més dimensió en les nostres empreses. És a dir, més enllà de la fiscalitat, també és un problema cultural, és un problema d'incentius, més enllà dels fiscals també, és un problema d'infraestructures. És a dir, és evident que hem de créixer, eh? El

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

coneixement o l'impacte de la innovació pot tenir a veure amb això i com som capaços de fer-ho, en aquest sentit?

I amb una última reflexió, és, com juga, hi han passat per sobre, eh?, tots, com juga en aquests moments i si és possible evolucionar cap a un model més productiu o de més productivitat i basat més en coneixement i basat més en valor afegit, si un dels motors, que ho ha de ser, i cadascú hi pot pensar amb quins mecanismes estableix, que és l'administració pública, i en aquest cas de la Generalitat, té les mancances de finançament que té?

I aquest és un debat que tenim i és un debat que tindrem a corts espanyoles i és un debat que tenim en aquest Parlament de Catalunya. És a dir, el dèficit fiscal és el gran elefant, que hi passem per sobre. Però, a partir d'aquí, si és sostenible el creixement del tipus que hem tingut amb un dèficit fiscal i d'infraestructures d'aquest nivell? I com juga amb qualsevol de les altres decisions que hem de prendre en aquest sentit?

Gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat. I ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, president. En primer lloc, evidentment, agrair als tres compareixents que avui estiguin aquí a la comissió, compartint amb tots els diputats i diputades de la comissió un repte que és important, que, segurament, ens interpel·la a tots, al legislatiu, també a l'executiu, als centres de recerca, a les universitats del país.

Aquí també incorporo, que ja s'ha anomenat, no?, aquesta atomització, fragmentació, cada vegada més evident de l'àmbit parlamentari. I, per tant, que això, segurament, dificulta polítiques més fermes perquè, al final, les majories van atenuant moltes de les polítiques.

Per tant, bé, hi ha una qüestió que crec que hauria de ser central quan parlem del futur econòmic de Catalunya, és important i també s'ha comentat, que el país cresca, però també és més important preguntar-nos com creixem i, sobretot, si este

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

creixement acaba millorant realment les condicions de vida de la ciutadania. S'ha incorporat el terme prosperitat i com som capaços com a societat de trobar un concepte per mesurar el que seria la prosperitat. Perquè, evidentment, podem tindre més activitat econòmica, més ocupació, més PIB agregat, però si este creixement, finalment, no s'acaba traduint en més PIB per càpita, més productivitat, també més salaris, més renda familiar disponible, doncs el model, com veiem, no acaba de funcionar.

Des d'Esquerra defensem, precisament, esta necessitat d'avançar cap a una economia de més valor afegit, de més coneixement, de més innovació, més pes industrial, ocupacions de més qualitat. I volem lligar esta creació de riquesa a un concepte que ja portem dues legislatures escoltant-lo, que és el de prosperitat compartida, que entenem que és bàsic.

Per tant, voldria compartir una sèrie de qüestions. Vaig per ordre, el professor Monràs. Ha fet una anàlisi..., jo soc de territori, com és evident, i ha fet una anàlisi molt des d'un punt de vista de Barcelona ciutat i, evidentment, en tot l'impacte que té per a tot el país. Vostè ha estudiat, extensament, els defectes econòmics de la immigració, els seus treballs sobre regularització del 2005, ja al seu moment, ja trobem un augment de l'ocupació formal dels immigrants, més ingressos fiscals. En aquell moment cap efecte negatiu sobre l'ocupació dels treballadors autòctons, però altres treballs seus també mostren que determinats xocs migratoris poden tenir efectes a curt termini sobre salaris, mercat laboral, habitatge. N'ha fet referència.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Catalunya estem vivint un creixement demogràfic extraordinàriament intens. La meua pregunta és quines polítiques creu que hem de fer perquè este augment de la població no faci créixer només el PIB total, sinó també productivitat, renda per càpita? Quins elements creu que podrien contribuir en estos elements? Especialment, quina importància tenen formació, reconeixement de qualificacions, integració laboral, l'habitatge, la capacitat dels serveis públics per aconseguir-ho?

Una segona qüestió. Vostè ha estudiat la regulació de lloguers a Catalunya. Quines lliçons hauríem d'extreure de l'experiència catalana per aconseguir, simultàniament, preus assequibles, una oferta suficient d'habitatge? N'ha parlat d'opcions. Per

exemple, he interpretat, per a Barcelona ciutat, quant a..., pujar alçada, he interpretat.

També, ho ha comentat, no?, l'efecte de les millors comunicacions per tal que la gent que treballa a Barcelona no hagi, obligatòriament, de viure a Barcelona. Aquí ja patim des de fa molts anys un model que és absolutament ineficient per garantir la mobilitat de la classe treballadora del país.

Faré molt curt de temps... Passo al professor Gual. Vostè també ha estat molt explícit afirmant que Catalunya ha crescut en quantitat però insuficientment en qualitat. Ha assenyalat capital humà, formació professional, titulacions tècniques, infraestructures, incentius econòmics, fiscalitat... Compartim que tenim aquí en este sentit reptes molt importants.

També ha fet referència a limitar el creixement de despesa pública, del pes del sector públic, i suposo que facilitant la col·laboració públic-privada. Aquí sí que voldria preguntar-li com compatibilitzem aquestes dues coses. És a dir, baixar el pes del sector públic i, alhora, apostar per aspectes en els quals també requereix, per altra banda, inversió pública important. Si necessitem millorar educació, formació professional, rodalies, infraestructures, habitatges, recerca, serveis públics, per augmentar la productivitat, com ho fem, eh?, sense disposar d'una capacitat suficient d'inversió pública?

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

I afegiria en el cas de Catalunya una qüestió inevitable, que també n'ha fet referència com a factor extern, no? Fins a quin punt el dèficit d'inversió de l'Estat, les infraestructures que afecten a la competitivitat de les empreses, que són competència de l'Estat, el dèficit fiscal, la insuficiència, per tant, de recursos de la Generalitat, com això pot tindre una afectació també sobre la productivitat del país.

I acabo amb el senyor Benet. Intentaré ser molt ràpid, president. Ha formulat alguna afirmació, no?, que estic absolutament d'acord, podem tindre més PIB, però si no augmentem PIB per càpita, productivitat, salaris, no estaríem construint un model sostenible de prosperitat.

Femcat posen l'accent en transferència de coneixement, també n'ha fet referència, dimensió empresarial, innovació, talent. Parlava també de disposar de capital al país. Per tant, si només poguéssim impulsar tres reformes durant els pròxims cinc anys,

m'agradaria preguntar-li, per augmentar la productivitat, quines creu que haurien de ser.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

I acabo amb una pregunta. D'aquí deu anys, quin indicador pensen que hauríem de jutjar si l'economia catalana ha anat realment bé? És a dir, quin indicador podríem construir per mesurar lo que jo crec que entenem tots per prosperitat, no? És a dir, dinamisme econòmic i, alhora, garantir el benestar de la nostra gent.

Gràcies, i disculpa, president.

El president

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Molt bé, president. Moltes gràcies.

També, en primer lloc, voldria agrair tant al senyor Monràs, al senyor Gual com al senyor Benet, les seves compareixences com a experts en economia i com a representants d'entitats que són prestigioses i compromeses amb Catalunya.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Parlem avui, no?, de perspectives econòmiques, d'amenaces i de reptes que té l'economia catalana. Sens dubte les previsions, les perspectives són per Catalunya doncs un menor creixement, del 2,3 per cent l'any 2026 i de l'1,8 per cent l'any 2027. I tot això en un context d'incertesa global perquè no hi ha dubte que tenim una sèrie d'amenaces que ens venen sobretot de la part externa, com són la política comercial proteccionista dels Estats Units, que està afectant, directament, al sector exportador de la nostra economia i els conflictes que hi ha oberts a l'orient mitjà, que estan provocant l'alça dels preus de l'energia i dels carburants i, en conseqüència, doncs ja tenim un nou repunt de la inflació. I, doncs, per segona vegada, el Banc Central Europeu ha hagut de pujar el tipus d'interès.

Així doncs, està per veure quin serà, properament, l'impacte negatiu que tindrà la pujada dels costos energètics sobre exportacions, segons els sectors, i en conjunt

l'activitat econòmica i, especialment, en la indústria, els transports i també en la inversió empresarial.

Com també ens preocupa des del Partit Popular la major pèrdua de poder adquisitiu que tindran les famílies catalanes. I tenint en compte ja que, segons les darreres dades de l'Idescat, gairebé la meitat de les famílies catalanes declaren tenir dificultats per arribar a final de mes, eh? I estem encarant una tendència a l'alça, com deia abans, dels preus i que ja situen la inflació interanual per sobre del quatre per cent i es preveu que al setembre ja superi i o es situï al voltant del cinc per cent.

A més, hem de tenir en compte que des de fa anys l'economia catalana té un gran repte, almenys així ho entenem des del Partit Popular, que és com millorar els salaris reals de les persones treballadores. I, en definitiva, com s'ha parlat per part de vostès com també dels companys que m'han precedit, com fer que la renda per càpita deixi d'estar estancada i, sobretot, perdre posicions, no?, com vostè deia, senyor Gual, respecte a les altres regions europees.

Nosaltres pensem que, com a mínim, el camí principal per aconseguir-ho és a partir de millorar la productivitat, sobretot la productivitat per treballador. I són claus dues polítiques en aquest sentit: la política d'innovació i la política d'R+D+I i la de formació. Però, malauradament, el que veiem és que el Govern de la Generalitat, i sigui quin sigui, doncs té una política d'innovació fins ara que no arriba a les petites i mitjanes empreses amb menys capacitat tecnològica...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Fitxer 6

...i menys capacitat financera, que són, en definitiva, les que representen la major part del teixit empresarial català. Estava concentrat en ajuts econòmics a projectes específics i en sectors estratègics.

I per altre costat, la innovació. En el sistema de recerca pública és de molt alt nivell, és molt potent, però no s'han dotat els instruments necessaris per aconseguir aquesta transferència de resultats o de coneixement cap a les empreses de forma generalitzada.

Pel que fa a la formació. La majoria de programes formatius finançats amb recursos públics, adreçats tant a persones treballadores com en situació d'atur, no s'adapten a les necessitats reals d'empreses concretes. I per això des del Partit Popular defensem que tots aquests programes de formació s'elaborin en col·laboració directa amb les empreses demandants de treball i acordant, prèviament, els continguts formatius per garantir que la formació respongui a les competències i als perfils professionals que realment es demanden, facilitant així, doncs, l'avanç tant en la carrera professional de cada treballador com en la incorporació laboral dels que estan buscant.

Pensem que aquestes mesures ens han de portar resultats positius en els salaris reals a mig i llarg termini, però, especialment a curt termini, creiem que és necessari acompanyar-les de rebaixes fiscals, especialment en l'IRPF i a favor de les famílies amb rendes baixes i mitjanes, a diferència del que ha fet el Govern actual, tant el de Pedro Sánchez com de Salvador Illa, que no ha volgut ni deflactar l'IRPF.

Així com mantenir les bonificacions, i aquest és un tema actual, dels preus dels carburants per esmorteir aquesta escalada inflacionista i que, a dia d'avui, el Govern central manté la seva retirada a final d'aquest mes.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquestes mesures fiscals no només creiem que serien adequades, sinó també viables perquè, segons l'AIReF, a Espanya els ingressos tributaris han registrat un creixement de més del quaranta-cinc per cent en aquests darrers anys, del 21 al 25. I a Catalunya, el pressupost del 26 la Generalitat preveu un augment històric del trenta per cent en els ingressos tributaris respecte al darrerament aprovat, que va ser l'any 23.

En definitiva, i en nom del Partit Popular, voldríem saber si vostès com a experts comparteixen aquestes mesures centrades més en fer una innovació empresarial més generalitzada, una formació més adaptada al que necessiten les empreses i aplicar incentius fiscals per fer front al gran repte que pensem que té l'economia catalana, que és la necessitat de fer créixer els salaris reals de les persones treballadores.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña i té la paraula l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. En primer lugar, como no puede ser de otra manera, agradecer a los tres ponentes las brillantes intervenciones. Yo, si me permiten, haré la intervención en castellano. Si tengo que pagar por ello, el presidente de la comisión ya me pasará la factura, la pagaré encantado.

Pero, miren, en términos económicos, una de las cosas que se sometía a debate era si necesitamos más inmigración o no o si aumenta o no el PIB per cápita. En Cataluña tenemos casi 350.000 personas que están en paro y, claro, cuando vemos la situación del mercado laboral y analizamos la inmigración que está llegando a Cataluña, vemos que el salario medio anual de un africano en Cataluña son 20.060 euros. Para que una persona inmigrante, el balance a las arcas públicas sea positivo, es decir, que los recursos que consume sean menores a lo que aporta al Estado, tiene que ser un salario mínimo de 45.000 euros anuales. Entonces mi pregunta es la siguiente ¿Cómo aporta realmente de manera positiva esa inmigración al PIB por cápita?

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Porque lo que estamos construyendo es lo siguiente, es aumentar la competitividad a base de salarios bajos. ¿Por qué? Porque tenemos una presión fiscal tan alta que a los empresarios no se les permite reducir costes de otros lados ¿Y de dónde se reduce? Del coste del personal. Y lo que estamos viendo es que, en vez de intentar poder aumentar los salarios, de intentar aumentar y poder invertir en el coste del personal, no hay margen de maniobra.

Y, miren, hace unos días hubo unos premios, el pasado lunes, de l'AIJEC, l'Associació de joves de la patronal, joven de Cataluña, y hablaron varios ponentes, también en castellano, pero también en catalán, y dijeron tres cosas que son fundamentales. Y es que lo ligo con lo que se ha hablado aquí sobre los valores de los catalanes, yo diría de algunos catalanes, porque la queja de la patronal… Decían tres cuestiones. La primera es, prácticamente, la demonización del empresario. La segunda, la burocratización y, la tercera, el infierno fiscal. Y todos los ponentes coincidan en estos tres términos.

Entonces mi pregunta o mi consulta es la siguiente, cuando hablamos de los valores de la actividad económica de los catalanes ¿a quién nos referimos? ¿A los que emprenden? ¿A los que tiran adelante un negocio? ¿A los que se juegan su patrimonio? ¿O a esa clase política que solo pone trabas para evitar eso? ¿A qué tipo de catalanes? ¿A los que gobiernan o a los que emprenden?

Esa es una pregunta que para mí es relevante porque todos somos catalanes. En cambio, claro, yo no veo diferenciación con los señores que se han tenido que ir a Huesca a invertir porque en Cataluña no pueden.

Aquí el señor Benet ha hecho una reflexión sobre el capital, y yo puedo estar muy de acuerdo, es evidente que ojalá el capital se quede en Cataluña, pero es que hay barreras económicas, políticas y fiscales que lo impiden, como, por ejemplo, el impuesto de patrimonio. Pero también las barreras lingüísticas, también las barreras separatistas y políticas.

El capital necesita certidumbre. Que parte del empresario catalán, alguna parte, minoritaria, pero lo hay, de la clase política, pues que opte por una política rupturista, evidentemente eso va en contra de la estabilidad económica y de que esos señores se queden aquí con su capital. La consecuencia es que muchos se han ido a otras comunidades autónomas en el que, evidentemente, la previsión económica es mucho menor.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquí también se ha hablado de energía, y no se ha hablado de la importancia de las nucleares. Y una de las posiciones que me gustaría, y esta la extiendo a los tres ponentes, es cómo afecta el coste de la energía en la competitividad y la productividad del tejido empresarial catalán, porque el coste de la energía es muy importante. ¿Cómo va a afectar si perdemos esa energía nuclear en Cataluña? Me gustaría si ustedes tienen datos y puedan explicarlo.

Y, por último, referencia a la demografía. Durante muchos años se ha demonizado también a la familia, que es el eje fundamental y prioritario para, realmente, aumentar esa tasa de natalidad. Yo celebro que haya ahora posturas que quieran fomentar y proteger a la familia y quieran fomentar y proteger la natalidad, pero aquel gobernante, aquel partido político, aquella clase política que quiera y entienda que la única manera de superar económicamente esta situación sea sustituir nuestras

familias, nuestra natalidad por inmigración, lo que va a conllevar es una sustitución poblacional, que se está produciendo ya. Y esa es la consecuencia que estamos sufriendo, esa es la consecuencia que realmente debemos revertir.

Y aquí podemos hablar del PIB per cápita, si sube una décima o dos décimas, pero ¿qué tipo queremos? También se ha hablado aquí que el gran aumento en inmigración, el gran aumento va en esas ciudades donde la hostelería pues tiene un gran peso, se ha dicho en la primera intervención, creo recordar.

Creo que debemos dar un paso adelante y querer, como Administración, que la Generalitat de Cataluña puede hacerlo, intentar invertir en innovación, en I+D+I y, sobre todo, en industria, que es lo que va a aportar buenos salarios, precisamente también a efectos de recaudación, porque los impuestos son mayores, pero tiene que aumentar la renta disponible para que ese reparto, que se ha dicho aquí, que eso sí que es verdad y es cierto, completamente de acuerdo, son las empresas, pagando salarios, son los que distribuyen, son los que, evidentemente, con los bolsillos de los catalanes pueden mover la economía, pagan impuestos y llevan a sus hijos al colegio, lo que debemos hacerlo. Pero, evidentemente, siguiendo apretando a los catalanes, siguiendo asfixiando económicamente y siguiendo extorsionando fiscalmente, es completamente imposible.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Por tanto, aquí dos modelos: el modelo de intentar tirar hacia adelante un proyecto económico para que los catalanes puedan comer, puedan seguir hacia adelante o el modelo de la izquierda, que estamos viviendo, donde todos y cada uno de los lugares donde gobiernan nos llevan a la miseria y a la pobreza.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat, sobretot per complir amb el temps, per sentar un bon precedent únicament aquesta vegada per VOX.

Passaríem el torn de paraula a la resta de grups que tocaria ara, que no hi són, malauradament, ni el Grup Parlamentari de Comuns ni el de la CUP, ni el de Grup Mixt i, per tant, passaríem el torn a l'últim grup parlamentari d'aquesta comissió, que

és el Grup Parlamentari de Socialistes i Units per Avançar i té la paraula la il·lustre senyora Susana Martínez.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. En primer lloc, doncs agrair als compareixents per ser avui, per fer les seves aportacions en aquesta comissió.

És cert que tenim grans reptes al davant, un context internacional incert amb tensions geopolítiques i això fa, precisament, que haguem d'abordar aquests reptes sense distraccions, amb determinació i amb coratge. I ho podem fer des d'una posició que és objectivament bona perquè, en termes macroeconòmics, l'economia catalana parteix d'una base sòlida, les dades ens indiquen que Catalunya avança a bon ritme, amb un increment d'un 2,9 per cent del PIB el primer trimestre de 2026, creixem per sobre de la mitjana d'Espanya i de la Unió Europea, sense que això amagui la necessitat de millorar el nostre PIB per càpita, la necessitat d'incrementar la nostra productivitat, el talent, la innovació, les infraestructures, la cohesió social, com comentava també el senyor Benet.

Catalunya ha registrat la taxa d'atur més baixa des del 2008 i el nivell d'afiliació a la Seguretat Social més alt des del 2004. Per tant, estem en màxims històrics.

Tenim el pressupost amb més ambició de la història de la Generalitat, 49.162 milions d'euros, i tenim l'oportunitat d'aconseguir el millor sistema de finançament que mai assolit abans Catalunya, que proporcionaria uns 4.700 milions d'euros més per als catalans i catalanes.

Per tant, tenim fortaleses per continuar avançant amb l'objectiu que aquest bon funcionament, en termes macro, arribi a totes les llars, reduint les desigualtats existents avui en dia i tenint en compte que l'habitatge és, actualment, el principal factor de desigualtat i les universitats i el sistema educatiu són els principals generadors d'oportunitats.

Per tant, la pregunta clau és quin futur volem tenir d'aquí a deu o quinze anys i coincidim amb el senyor Benet en què volem créixer més i millor. I el que ara ens hem de preguntar és què podem fer ara, què podem fer avui perquè això sigui

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

possible, perquè el futur es decideix, sobretot, per la nostra capacitat d'anticipar-nos als grans canvis i transformacions.

I en aquest sentit, el president de la Generalitat assenyalava aquesta mateixa setmana, situant com els tres grans vectors de futur per la propera dècada el canvi climàtic, el canvi tecnològic i el canvi demogràfic, tres grans transformacions globals que condicionaran la nostra economia, el nostre mercat de treball, el nostre benestar i les oportunitats de les properes generacions.

Comencem parlant del canvi climàtic i parlant d'energia. Durant molt de temps hem tractat la transició energètica gairebé i exclusivament com una qüestió ambiental, però avui és molt més que això. Avançar en autonomia energètica és política medioambiental, és política industrial, és autonomia econòmica i Catalunya encara té molt camí per recórrer en aquest àmbit i, precisament per això, l'acceleració de la transició energètica s'ha convertit en una de les prioritats del Govern per avançar cap a un model més net i sobirà.

El segon, la transformació tecnològica. El gran repte és que aquesta tecnologia augmenti la productivitat i la competitivitat del conjunt de l'economia, que arribi a una empresa de menys de vint treballadors, a una explotació agrícola, a un hospital, a l'administració, perquè hem de ser capaços de fer el salt d'innovació i de productivitat, sempre mantenint en el centre a les persones, ser capaços que la intel·ligència artificial sigui un instrument per incrementar el valor del treball i no per substituir-lo.

El tercer, el canvi demogràfic. Ens ho comentava avui també el conseller de Drets Socials a la comissió d'aquest matí, en la línia del que ha exposat el senyor Monràs. Som un dels països amb més esperança de vida, això és positiu, i les previsions diuen que Catalunya tindrà més població i aquesta serà més envellida. De fet, les previsions diuen que un vint-i-vuit per cent de la població tindrà més de seixanta-cinc anys al 2050. Per això cal reforçar l'estat del benestar com, per exemple, ho està fent el Govern amb el Pla CURA, incrementant les places residencials, etcètera. Catalunya necessitarà afrontar alhora l'envelliment de la població, les necessitats del mercat de treball i la sostenibilitat del nostre estat del benestar.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

El senyor Monràs ens ha parlat sobre la immigració i els seus efectes, no?, en termes generals, però volia formular una pregunta als tres compareixents més centrada en el procés de regularització que ha iniciat el Govern d'Espanya. Avui el conseller de Drets Socials ens comentava que Catalunya ha rebut més de 250.000 sol·licituds de persones que ja viuen a Catalunya i les anàlisis sobre l'impacte de la regularització del 2005 assenyalen que es van incrementar els ingressos públics sense provocar un augment significatiu de la despesa i que també va tenir efectes positius sobre l'ocupació.

Per això acabo amb una pregunta. Quin impacte econòmic creu en vostès que pot tenir aquesta regularització actual a Catalunya, especialment sobre l'ocupació, sobre les cotitzacions, els ingressos públics i la sostenibilitat de l'estat del benestar?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I amb aquesta última intervenció clouríem les intervencions referents als grups parlamentaris i tornaríem a donar la paraula als compareixents per un temps de deu minuts per cadascun, seguiríem l'ordre de la primera tanda i, per tant, tindria la paraula al senyor Joan Monràs.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Joan Monràs (director de Barcelona Graduate School of Economics)

Molt bé. Moltes gràcies per les preguntes i les reflexions. Aniré per ordre. A les preguntes de l'Antoni Castellà de Junts,...

Fitxer 7

...que han estat preguntes molt directes, que s'agraeix.

És possible gestionar la immigració sense tenir la decisió completa? Aquesta pregunta... Jo crec que hi ha dues respostes, que sí que es pot fer moltes coses i molt importants des d'aquí. La primera és tot el que és referent a l'assimilació. El que veiem a les dades en molts països diferents i s'ha estudiat de molts angles diferents és que una part important de la raó per la qual els salaris són més baixos de molts grups d'immigrants respecte als nascuts en el país d'acollida és per imperfeccions a

l'hora d'entrar en el mercat laboral. I també és veritat que quan seguim les persones que porten més temps en el país d'acollida i quan mirem els fills d'aquestes persones, la convergència és un fet, vull dir, ho veiem en molts països diferents, en moltes èpoques diferents i, per tant, no tinc elements per pensar que això serà diferent aquí.

Però sí que és veritat que és molt diferent si l'assimilació triga cinquanta anys, que si en triga deu, que si en triga cinc, no? Per tant, hi ha un seguit de polítiques d'assimilació que tenen a veure amb la llengua, tenen a veure amb la convalidació de titulacions universitàries, que tenen a veure amb aquesta transició d'un mercat laboral a un nou mercat laboral, que, òbviament, crec que sí que es poden fer des d'aquí, per tant són importants.

Relacionat amb això, i aquí, òbviament, porto una mica el barret de la universitat i el barret d'investigador, en el sentit que he estat estudiant els últims mesos una extensió en el permís de..., una extensió que es va dur a terme a Estats Units a l'hora de poder buscar feina per tots aquells immigrants que havien estat estudiant a la universitat americana, és a dir, en comptes de tenir dotze mesos per trobar feina, va passar a trenta-sis, no? I aquesta expansió mirem a veure si correlaciona amb formació d'empreses, amb creixement del treball, etcètera. I veiem que tot això passa i que passa, sobretot, en aquelles localitats d'Estats Units on hi ha universitats d'alta qualitat.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Per tant, òbviament, la universitat és molt diferent tenir un immigrant que té una titulació externa a un immigrant que passa un procés de selecció exigent dins de la universitat catalana, que està aquí estudiant un any i que, per tant, convergeix en termes del que sap de manera molt més ràpida a algú que pugui tenir els estudis directament des d'aquí, no?

Per tant, crec que sí, que hi ha, com a mínim, aquests dos aspectes que es poden fer des d'aquí, que, òbviament, estan recolzats per l'evidència de diferents articles d'investigació.

La baixa natalitat és un tema que no, diguem-ne, és menys central en el que sé, per tant, diguem-ne, me'l saltaré.

Hi havia una altra pregunta que també crec que..., o sigui, m'ha agradat per ser directa, no? La reflexió que tenim universitats de primer nivell, i és així, però que no acabem de convertir tot aquest talent en creixement econòmic.

I aquí també em poso una mica el barret de la Barcelona School of Economics. Nosaltres tenim estudiants que venen d'aquí, que venen de la resta d'Europa, que venen de la resta del món i, quan els ajudem a buscar feina, troben feines pertot arreu. Què em fa pensar això? I moltes vegades, a més a més, et fan el comentari, és que ens encantaria quedar-nos aquí, és que ens encantaria poder seguir la nostra activitat professional aquí.

Què em fa pensar això? Coses relacionades amb el teixit empresarial que comentava el Tatxo Benet anteriorment. Si hi haguessin empreses més grans, si hi haguessin empreses amb més capacitat de pagar salaris més alts, si hi hagués aquesta, diguem-ne, internacionalització també de molts sectors de l'economia catalana i no només d'alguns en particular, doncs, segurament, ajudaria en aquest sentit.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Per qüestions de temps, passo a comentar el que ha dit l'Albert Salvadó, d'Esquerra. En primer lloc, gràcies per llegir els meus articles d'investigació, no sempre és el cas i és un plaer veure reflectit la recerca que un fa en les preguntes que rep.

La pregunta de polítiques que pot fer l'economia catalana pel creixement. Això ho lligaria una mica amb el que estava parlant i, òbviament, parlaré aquí una mica també dels temes d'investigació que conec, però ho lligarem amb assimilació i universitats. O sigui, jo crec que, com deia, hi ha una situació amb pocs precedents, que és una arribada de molta gent de l'estranger i que, per tant, tot allò que es pugui fer per assimilació passarà a ser..., si es pot convertir mà d'obra barata en mà d'obra qualificada. Òbviament, hi ha un aspecte de què es pot fer per canviar la composició o per millorar la composició dels immigrants que arriben. I molts aspectes relacionats amb la universitat. Què es pot fer perquè aquests estudiants que passen, per exemple, per la Barcelona School of Economics, decideixin quedar-se i aportin també aquí i no en altres economies d'arreu del món.

Ha comentat també coses que he investigat, lloguers i mobilitat. Ho he dit també en la meva intervenció. Crec que hi ha molta evidència que acumular activitat

econòmica en llocs concrets porta a economies d'aglomeració, a externalitats d'aglomeració. Les ciutats, en general, són més productives i les ciutats que creixen, en general, són més productives. Moltes teories i molta evidència al respecte, tant per l'intercanvi d'idees, per incrementar el teixit empresarial i les relacions empresarials, com per tenir un mercat laboral més cohesionat.

Òbviament, això vol dir que, si hi ha més gent, no ens podem quedar amb la Barcelona de sempre. I això vol dir, i ho he parlat abans, plantejar-se créixer cap amunt, vol dir plantejar tenir connexions eficients. Han estat més concrets tant el Jordi Gual com el Tatxo Benet, Rodalies, vol dir els ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, vol dir un seguit d'infraestructures que, òbviament, connectin diferents parts del territori, per tant, que contribueixi a aquests efectes d'aglomeració sense que es tradueixi en unes dificultats de vida elevades.

Hi havia la pregunta, d'aquí deu anys quin és l'indicador? Jo diria un, el salari real, però territorialitzat. És a dir, saber quin és el salari real, no només al conjunt de tot Catalunya, sinó quin és el salari real a Barcelona, a Badalona, a Sabadell, a la Cerdanya, a tot arreu, per tenir una idea més fidedigna de quina és la vida real que tenen les persones.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

La intervenció de la Míriam Casanova del PP. Òbviament, estic d'acord que pensar en la innovació amb la formació és important. I tenir en compte que la innovació i la formació ha de ser especialment útil per a les empreses també és important. Sí que crec que hi ha un paper que juga i que ha de jugar l'administració pública, que és que hi ha un seguit d'efectes, tant en formació com en innovació, que són externalitats. I que, per tant, si només seguim exactament el que faria el sector privat, no internalitzarà aquestes externalitats, moltes vegades positives. És a dir, tenir gent més formada no és només bo per la gent que està formada o per les empreses que contracten aquesta gent que està formada, sinó que té repercussions en la productivitat agregada del país, que no estan necessàriament internalitzades. Per tant, jo crec que és cert que hem de tenir molt en compte l'aspecte empresarial, però també és cert que, diguem-ne, complementar-ho amb visió pública i de país té molt sentit.

Les reflexions del Javier Ramírez. El balance de las finanzas públicas de la inmigración lo he tratado. Creo que lo he tratado de manera más completa que la reflexión que ha compartido aquí. No la voy a repetir, pero yo creo que hay que tener en cuenta las distintas fuerzas que están en juego y la evidencia que tenemos en otros contextos sobre cuál ha sido la contribución neta. Podemos entrar en mucho más detalle si hiciera falta.

En términos de PIB per cápita. Suelo compartir una pequeña reflexión que, digamos, no ha salido anteriormente, que es también un efecto de composición, ¿no? Obviamente, si llega mucha inmigración y no sube el PIB per cápita, quizá el PIB per cápita dividido, el PIB que va a los que estaban antes de la llegada de todos estos inmigrantes, quizá, de hecho, ha aumentado. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Y es algo que no lo veremos en el PIB per cápita calculado con la población actual, ¿no? Por lo tanto, hay efectos de composición que yo creo que es bueno tener en cuenta.

En cuanto a demografía, aquí, simplemente, citaría a Paco Candel i a l'article «Cataluña es el territori o es la gent». Aquí hi ha una reflexió que ve del 1956 que es molt més interessant y els recomano l'article publicat de *La Jirafa*, em sembla que és, de 1956. Un article fantàstic que després es va convertir en un llibre, que recomano a tothom llegir.

I, finalment, les reflexions de la Susana Martínez. Els números, gràcies també per citar, de fet, no sé si conscientment o inconscientment, els números que venen d'un article d'investigació que vam publicar l'any passat en el *Journal of Labor Economics*, que són l'estudi de la regularització que es va dur a terme el 2005. Hi ha molts elements en comú amb aquella regularització. Es va implementar, de totes maneres, de maneres particulars. O sigui, les regularitzacions són un conjunt de mesures. Una és donar permisos de treball, l'altra és també incrementar la vigilància laboral i la vigilància a les fronteres. Aquest conjunt de mesures és el que va aportar als resultats que vam analitzar per 2005. Ara estem veient coses similars en molts aspectes, però no exactament, no? Per tant, podem entrar en les diferències si volem saber les diferents prediccions que faria jo.

El president

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Moltes gràcies, senyor Monràs. Ja li passem la paraula al senyor Jordi Gual.

Jordi Gual Solé (catedràtic del Departament d'Economia de la IESE Business School)

Moltes gràcies per les seves intervencions, diputats i diputades. Aniré per ordre també de les intervencions, tractant de respondre una mica selectivament, potser, per aprofitar bé el temps. No eren deu minuts? *(Veus de fons.)* Ja, jo crec que aquí... No passa res, eh? Em puc ajustar... *(Veus de fons.)* No passa res. Bé. Molt bé.

Els comentaris del senyor Castellà. A veure, sempre passa aquest dilema, no? Sabem el que hem de fer, però el que no sabem és com guanyar les pròximes eleccions si fem el que hem de fer, no? Això ho va dir el Juncker, el president de la Comissió Europea.

Home, jo no minusvaloraria... Això com es diu? *(Veus de fons.)* Minusvaloraria. No és menysvaloraria, no? Els votants, eh? Jo crec que el votant hi toca i, per tant, si se li explica clar les mesures jo no el menysvaloraria, eh?

I després, és clar, aniria bé que hi haguessin grans pactes entre els grups. Els països que funcionen bé, i mirant que també estan atomitzats com els holandesos, no?, es passen mig any discutint els pactes de legislatura, eh? O nou mesos, i són tres, quatre partits, i després els executen fil per randa. O sigui, que jo crec que va per aquí, no?

La baixa natalitat és un tema molt important. I aquí ho lligo amb el fet que no hi ha una consciència compartida a Catalunya del que vol dir la prosperitat. Jo recordo haver estat en un debat de la Societat Catalana d'Economia, amb un senyor i amb força públic que defensava el decreixement. El decreixement vol dir que siguem menys, perquè no es podia continuar creixent en població i PIB com s'estava creixent.

En temes d'immigració és veritat que no tenim competències, però sí que les tenim amb les qüestions de la salut i de l'educació, que juguen un paper fonamental. Quan la immigració arriba de cop, com ha passat, és degut a què no tenim una política migratòria, que potser sí que s'escapa de les competències. Per tant, Catalunya es troba en una situació difícil. No té les competències de fronteres, sí té les

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

competències per... Jo no en dic assimilació, però sí integració, de la gent nouvinguda.

Quant a la recerca. És un exemple de les bones polítiques que s'han fet al llarg dels últims anys, i en Toni Castellà va estar amb el conseller Andreu Mas-Colell, no?, tirant endavant aquestes competències sobre recerca, que van fer que Catalunya sigui molt bona en aquest terreny. Això no es tradueix fàcilment a més productivitat. I, a més a més, crea una Catalunya una mica dual, eh? Perquè hi ha unes capes de la població dels alumnes de la Barcelona School of Economics, dels alumnes de l'IESE, els d'aquí i els que venen de fora, que són moltíssims, educada, internacionalitzada, que pot viure a qualsevol lloc, que voldria tenir un aeroport bo per comunicar-se.

Fitxer 8

I després hi ha una altra capa de la població que no té aquesta formació, que no té aquesta visió global. I creem una societat una mica dual i ens falta, amb la millora de l'educació general i de la formació professional, eliminar aquesta diferència entre una part de la població i l'altra.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

En relació a la intervenció d'Esquerra. Efectivament, jo crec que hi hauria d'haver més col·laboració públic-privada per atendre alguns dels aspectes que poden tenir externalitats positives, com deia en Joan Monràs.

Jo he estat molts anys, deu, ara farà, a la fundació del CIC, que té les escoles Thau, el patronat, i, home, jo he vist com ha funcionat el món educatiu i he tingut la sensació, i ho dic honestament i amb claredat, que des de les administracions públiques es tractava d'augmentar el pes de l'educació pública i disminuir el pes de l'educació concertada i privada. De manera voluntària es volia fer això. I jo crec que és mal camí, jo crec que és mal camí per la llibertat de les persones i també per l'eficiència del sistema, perquè el sistema educatiu ha de tenir diversitat, s'han de permetre diferents opcions i hi ha molt a contribuir des dels àmbits no públics.

Però la col·laboració públic-privada també és necessària en les infraestructures, que s'han anat deteriorant especialment, i avui no n'hem parlat aquí, des que es van

eliminar els peatges i es va eliminar un factor que feia que tinguéssim unes infraestructures més ben mantingudes. Jo animo els diputats, amb un horitzó del 2044 o el que sigui, que es treballi per tenir unes infraestructures al nivell que hauria de tenir el país per recuperar posicions a Europa.

Els indicadors. Sí, jo també crec que el salari real, tenint en compte el territori, és important i també seria interessant la distribució de la renda mesurada per l'índex de Gini. Però haig de dir que a Catalunya existeix la percepció que la desigualtat ha augmentat i en renda, després d'impostos i subsidis, no és veritat. Estem en nivells estables de redistribució de la renda. Vol dir que el sistema públic de redistribució, a través de l'Estat, eh?, no en la generació inicial de riquesa per a les empreses, està funcionant.

Potser el que ha passat, que tampoc s'ha discutit avui en aquesta sessió, és que ha empitjorat la redistribució de la riquesa, que és diferent, perquè els preus de l'habitatge i els preus dels actius han augmentat en contra de la generació que puja, en contra del jovent. I, per tant, jo afegiria aquests indicadors a deu anys, que això també millori.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Estic d'acord amb la intervenció de la diputada del Partit Popular, que és important que la formació s'adapti al que necessiten les empreses. I, home, jo estic a l'IESE de professor, i soc professor, vaig estar uns anys en banca, però soc professor de l'IESE des de fa quaranta anys, i el nostre contacte amb les empreses és diari i no fem una cosa que no interessi a les empreses, perquè és que si fem una cosa que no interessa a les empreses, la institució se'n va a l'aigua. Els incentius són ben clars. Per tant, ens interessa estar al «tantu» del que volen les empreses, les d'aquí i les de fora, perquè tenim molts participants, executius i estudiants de màster, de tot el món, no?, i exportem molt, per tant.

També ha fet una menció la diputada del Partit Popular, que estava en contra que no es mantinguin els subsidis a les gasolines. Jo haig de dir que jo estic a favor que s'eliminin. I em sorprèn la postura del Partit Popular en aquesta qüestió. Jo crec que si la gasolina s'ha encarit, aquest senyal de mercat ha d'arribar als usuaris perquè estalviem gasolina i estalviem dièsel, i aquestes #(4.28) de subsidi no van enlloc.

Em sorprèn que el Partit Popular les defensi, i potser les defensa ara que està a l'oposició, i quan no hi sigui potser ho veurà de manera diferent.

En relació a la intervenció del senyor Ramírez. Jo he parlat dels valors mitjans, de la mitjana de tota la població catalana. Evidentment, l'estadística que dona el CEO no dona la variància, no dona la distribució. Precisament, crec que si tenim dificultats a Catalunya és perquè hi ha una gran dispersió d'opinions sobre el que és important pel benestar de la nostra societat.

Ha esmentat el tema de l'energia nuclear, i és un altre exemple. Jo realment crec que en el mix, en la barreja d'energies que hem de tenir per ser un país que progressi, generi benestar i aquest benestar arribi a tothom, és important tenir diversificació de fonts energètiques i, per tant, és important que es prorrogui, amb la deguda seguretat, les nuclears. Però, bé, sé molt bé que hi ha molta part de la població que no està d'acord amb això, i és un exemple, com us deia abans, de la dificultat que tenim com a col·lectiu en posar-nos d'acord en aquestes qüestions.

Quant al procés de regularització, de la intervenció de la senyora Martínez Heredia. Bé, jo crec que la immigració mal gestionada, que és el que ha passat a Espanya en els últims anys, provoca aquestes bosses acumulades d'immigració irregular que, de sobte, es regularitzen i que han vingut provocant en els períodes previs ja, substancial pressió en els sistemes de serveis públics i que, per tant, són una font de malestar social evident.

La política d'integració o d'assimilació, com diu en Joan Monràs, pot ajudar a llarg termini a què tinguin una contribució positiva a l'economia, però a curt termini no hi ha hagut política, sinó, simplement, fets consumats i han posat una pressió en el sistema que no ha tingut temps, encara que hi haguessin les competències, de preparar-se per fer-hi front.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

Per tant, al llarg termini serà positiu si aquestes polítiques d'integració tenen èxit, perquè la població migrant afegeix dinamisme a l'economia, perquè són gent que surten del seu país amb empenta i amb iniciativa. Però, normalment, especialment en el cas espanyol, l'evidència internacional inclou casos diversos.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Evidentment, a la Barcelona School of Economics i a l'IESE tenim immigrants que tenen una alta qualificació i, si es queden, tenen una retribució que passa als 45.000 euros de llarg, però tots sabem que el gruix de la immigració que tenim ve del nord d'Àfrica, també de Sud-Amèrica, però això passa més a Madrid, i, per tant, són persones que comencen per la part més baixa de l'escala salarial i la seva contribució en net al conjunt de l'estat del benestar, les prestacions i la contribució d'impostos, dependrà de si s'integren i si milloren al llarg de les seves carreres professionals i es millora el seu salari real en el futur.

Moltes gràcies i lamento haver-me passat un minut i vint segons.

Tatxo Benet (president de FemCat)

Bé, bona tarda de nou.

El president

Endavant, senyor Benet.

Tatxo Benet (president de FemCat)

Sí, bona tarda de nou.

El Jordi i el Joan, puc subscriure pràcticament tot el que han dit, per tant, només faré alguns petits comentaris.

Tot el que deien de la dificultat que hi ha de la política a curt termini. Jo crec que hauríem d'intentar entre tots que tota la societat estigués d'acord en una cosa, i és que el bon polític és aquell que treballa pel seu successor. O sigui, no el que treballa per ell, sinó pel seu successor.

Si tinguéssim aquesta, que no ho sé, me se la dita, però no recordo qui ho va dir, no sé si ho va dir Bismarck o..., però, bé, puc fer-li el nom que vulgui i quedar bé, però com que no me'n recordo, algú ho va dir. I em sembla que és una frase que ve molt a tomb perquè, efectivament, és així. O sigui, legislar i treballar només pel curt termini, pel que passarà la setmana que ve, pel d'aquí tres dies, per arreglar aquest problema, doncs ens porta a què no sapiguem cap a on anar. És el que jo deia al principi, que l'any 2044 comença avui, que el llarg termini comença avui.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Llavors, hem de començar a legislar pensant, escolta, això jo no ho inauguraré, eh? A Barcelona passa tot el contrari, no? Que està tot ple d'obres que m'imagino que s'inauguraran abans de les eleccions municipals. *(Veus de fons.)* Però..., eh? Però, això no ho faré, no serà per mi, però ho deixo pel meu successor, ho deixo per la meva..., pels ciutadans, no?

Jo crec que seria molt important que Catalunya tingués les competències en immigració. Crec que hauríem de ser capaços de tenir-les i de fer una bona feina a l'hora d'integrar els immigrants. Crec que som un país que hem demostrat, com deia el Joan amb l'exemple del llibre del Paco Candel, que hem demostrat que som bons integrant la gent i creant nous catalans, que és com es deia exactament al llibre, no?, *Els nous catalans*, i que també ho podríem continuar fent ara, sense cap mena de problema.

Què es pot fer des d'aquí? Però hi ha coses que es poden fer des d'aquí, eh? Com deia l'Informe Fènix, està ple de coses que es poden fer des d'aquí. I Catalunya té una certa..., alguna cosa pot fer amb el tema impositiu. No té gaires competències amb el tema impositiu, en té poquets, no? Tothom parla de l'infern fiscal català, però en realitat és l'infern fiscal espanyol, perquè la nostra competència amb impostos és molt petita.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Hi ha gent que diu: «Bé, que els baixin els impostos catalans». Bé, que baixin els espanyols. No sé com dir-ho, no? *(L'orador riu.)* No sé per què hem de ser nosaltres, que siguin els altres els que els baixin. No està escrit que Espanya té dret a recaptar tots els impostos. O sigui, està escrit en algun lloc que els espanyols han escrit, vull dir, però no està escrit en les lleis d'Abraham que els impostos els recaptarà sempre Madrid, eh?

I per tant, escolta, però si hi ha alguna cosa podem fer, amb política impositiva. Jo, que estic en contra dels impostos, en general, però defenso molts impostos... Per exemple, hi ha una política impositiva, que si es vol tenir empreses de major valor afegit, es pot fer anar. Bé, doncs, per exemple, la taxa turística, doncs podria ser més alta. I al ser més alta, evitaríem molt turisme d'aquest que no ens agrada tant. El que passa és que hi ha un *lobby* turístic molt important que no vol que li apugin la taxa turística. Tot s'ha de dir. O sigui, que parlem de forma clara, no? És el d'això.

Jo, per exemple, quan aquests joves empresaris, jo he parlat molt amb joves. Jo soc un empresari que he estat quaranta anys fent d'empresari, vaig crear la meva pròpia empresa, la vaig dirigir durant moltíssims anys i he arribat a tenir vuit mil treballadors i estic molt orgullós de la feina que he fet. Jo he tingut moltes xerrades amb joves empresaris. A mi aquests joves empresaris que a la segona frase es queixen dels impostos, em fan molta pena. Però moltíssima pena. Perquè jo, quan portava deu anys d'empresa, ni havia pensat en els impostos. Jo el que pensava era en treballar, en fer treball, en tirar endavant... Està tot el dia el jove empresari tenint... I els ho dic, eh? Dic, escolta, jo te'ls apujaria els impostos, perquè sabessis el que és bo, perquè, patint, potser acabaries sent un bon empresari.

O sigui, la política impositiva és el que és, nosaltres ens podem queixar. Podem dir, podem recomanar cap on anar, cap aquí o cap allà. I jo soc un gran defensor de la rebaixa d'impostos, però els empresaris també ens hem... El principal valor que té un empresari és que sap emmotllar-se a la situació, a qualsevol situació, allà on va. Jo he tingut empreses a quaranta i escaig països i m'he emmotllat a cada país. Al país on he anat, he parlat la seva llengua, sense cap problema. Ningú m'ha hagut d'amenaçar amb res. I m'he emmotllat a la seva legislació. A com estava passant. Si no m'ha agradat, me n'he anat.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Per tant, nosaltres no hem de deixar que els impostos sembli que sigui la gran càrrega que tenim aquí, que no ens deixa moure ni ens deixa fer res. És clar que ens deixa moure. Jo el primer voldria que baixessin molts d'aquests impostos, però també voldria que en pugessin uns quants. Per exemple, la taxa turística.

Quines polítiques hem de fer perquè aquest augment de població no impliqui menys PIB per càpita? Bé, jo crec que el que hem de fer és invertir, o sigui, que l'Administració tingui una política tributària adequada perquè Catalunya fomenti les empreses d'alt valor afegit, i no les empreses del petit valor afegit.

I anem a dir una cosa clara respecte a la immigració. Aquesta imatge que se'ns vol vendre que hi ha uns immigrants que volen venir i ens volen envair per substituir-nos, és mentida. Som nosaltres, els catalans i els espanyols, els que cridem en aquests immigrants que vinguin a treballar barato a les nostres empreses. Perquè

tenim empreses que si no paguessin sous miserables, no podrien subsistir –no podrien subsistir.

Fitxer 9

Moltíssimes empreses han de pagar sous de misèria. I qui està disposat a cobrar aquest sou de misèria? Doncs un immigrant que ve de fora. Que no té altre sou per pagar.

Per tant, traiem-nos del cap això d'aquí. Som nosaltres mateixos els que ens creem la nostra política de treball, això d'aquí, buscant a tot el... Clar, quan una empresa... Nosaltres ens hem de regir per la llei de l'oferta i la demanda. Quan una empresa pot buscar treballadors a tot el món i, a més, aquests treballadors no han de tenir cap qualificació, escolta, tindrà un munt de gent que voldrà venir a treballar. Què significarà això? Que els podré pagar molt poc, perquè si tu no vols això, un altre i un altre i un altre. Això és el que hem d'evitar.

I com ho pot evitar l'Administració? Ho pot evitar amb una política fiscal adequada, per evitar tenir empreses d'aquesta mena. Perquè jo, que defenso els empresaris i me'n sento i n'estic molt orgullós, no defensaré mai un empresari que per poder subsistir hagi de pagar sous per sota del que és el límit de subsistència. Mai de la vida. Aquesta empresa no pot existir.

Diu, quines reformes s'haurien de fer per augmentar la productivitat? Doncs li diré una de molt..., la més urgent. Fer el que sigui per rebaixar les quotes d'absentisme. L'absentisme en aquest país és una lacra enorme –enorme. Amb uns nivells que tenim que estan molt per sobre de qualsevol país del món. I qualsevol legislació que fem que rebaixi l'absentisme redundarà, immediatament, en la productivitat, de forma immediata.

Quin indicador miraria jo d'aquí deu anys? Doncs, segurament, miraria el PIB per càpita. Però, bé, això ja ho hem dit tots, no? I, a més, territorialitzat, i els sous dels treballadors... Bé.

Aquí sí que hi ha, i no vull marxar sense dir-ho, hi ha com un elefant que es parla poc, i ho diré aprofitant la intervenció de la diputada del PP. Nosaltres a Catalunya

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

tenim un finançament, no deficient, molt deficient, que arrosseguem des de fa desenes d'anys. Sembla molt fàcil dir-ho, però és un finançament molt deficient des de fa desenes d'anys. Això ens empobreix cada any, i cada any ens empobreix més.

I algú pot semblar, bé, aquest d'aquí és un radical talibà, doncs potser soc un radical talibà, però és la realitat. Tenim un finançament que no ens dona el que ens pertoca.

I, a més, tenim una altra cosa, que mentre l'Estat aposti pel creixement de Madrid en lloc de la perifèria, en lloc d'acompanyar la perifèria, no farem res per millorar-ho.

I els vull donar una dada. La xarxa d'AVE que Madrid s'ha construït per tenir connectades amb Madrid totes les capitals de província, que aquesta va ser, amb aquestes paraules exactes, el seu objectiu, ha costat 60.000 milions d'euros. Si els fiquéssim en pessetes constants des de l'any 92 fins ara, estaríem per sobre dels 120.000 milions d'euros. Ho dic, perquè ara diuen que han destinat mil milions a l'aeroport de Barcelona, eh?

Després s'estranya la gent de per què Shakira fa quinze concerts o vint concerts o trenta concerts a Madrid. Home, clar, que els fa trenta concerts, perquè el públic de Madrid, que té Madrid a una hora i mitja, són 25 milions de persones, 30 milions de persones, perquè s'han construït una xarxa de rodalies amb els nostres diners per valor de 100.000 milions d'euros.

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

I això, de tant en quant, va bé que ens ho diguem a nosaltres mateixos i ho anem repetint, perquè sinó ho donem per fet i com normalitzat. Això, sí, forma part del que és un país normal. No, no forma part d'un país normal.

Sí volia dir-li que m'ha deixat molt sorprès que fos capaç de calcular el sou mitjà d'un africà. Hòstia, hi ha 1.500 milions d'africans en 54 països diferents i és capaç de calcular el sou mitjà africà d'un africà. Però vaja, cadascú... De 1.500 milions d'africans que viuen en 54 països diferents? Molt bé. *(Veus de fons.)*

Vostè vol parlar d'immigrants i poden ser immigrants de Sud-Amèrica, poden ser immigrants de França, poden ser immigrants d'Àfrica, poden ser immigrants d'Àsia, d'on sigui. La paraula «africana» aquí crec que li sobra totalment i a mi m'ha molestat una mica.

I, com deia abans, l'immigrant no sols és producte de la baixa natalitat, és producte també de què nosaltres mateixos, com deia, busquem aquesta força laboral que ens permeti tenir uns negocis que sense aquesta força laboral barata no tindríem.

I per últim, per contestar també a la diputada del PSC, la regularització, diu, ostres, si em pregunta quin impacte tindrà... Escolti, el Govern espanyol, quan va obrir la regularització, va calcular que es regularitzarien unes 500, 600.000 persones. Se n'han regularitzat un 1.200.000. Si el Govern espanyol no tenia ni punyetera idea de quants es regularitzarien, com vol que li digui jo ara quin impacte tindrà la regularització d'1.200.000 persones? Doncs és que no ho sé jo i tampoc ho sap el Govern espanyol, perquè tampoc sabia quan començaven a regularitzar-se.

Això és un exemple de com s'està fent la política migratòria en aquest país, que és una autèntica improvisació darrere de l'altra.

(Veus de fons.) Estic ja, sí.

Gràcies.

El president

Doncs des d'aquí agrair als tres compareixents. Altra vegada reiterar el fet que hagin avui comparegut aquí, haver compartit la seva experiència, el seu temps i els seus coneixements amb aquesta comissió parlamentària.

I sense més aixequem la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT